

บทที่ 9

ยุโรปหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

สงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงเมื่อ ค.ศ. 1945 ประเทศมหาอำนาจอักษะเป็นฝ่ายแพ้สงคราม ทำให้ทั้งประเทศที่ชนะและแพ้สงครามต้องประสบความยากลำบาก ได้รับความเสียหายไปมาก ค่าใช้จ่ายที่ใช้ในระหว่างสงครามของชาติต่าง ๆ เป็นเงินกว่าพันล้านดอลลาร์ นอกจากนี้ยังสูญเสียทรัพย์สิน ชีวิตทหารและพลเรือนประมาณ 22 ล้านคน และบาดเจ็บอีกประมาณ 34 ล้านคน ประชาชนได้รับความเดือดร้อน ชาติที่อยู่อาศัย เศรษฐกิจตกต่ำทั่วทุกประเทศ

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ชนะสงคราม แต่ต้องการให้ความช่วยเหลือประเทศต่าง ๆ ให้พ้นจากภัยสงครามโดยการตั้งองค์การสหประชาชาติ แผนการมาร์แชล และให้ความร่วมมือด้านอื่น ๆ เป็นต้น ภายหลังสงครามประเทศที่เป็นมหาอำนาจ ได้แก่สหรัฐอเมริกาและรัสเซีย ทั้ง 2 ประเทศได้ชื่อว่าอภิมหาอำนาจ ต่างก็ผลิตอาวุธที่ร้ายแรงแข่งขันกัน เช่นระเบิดปรมาณู เครื่องบิน จรวด ขีปนาวุธ เป็นต้น

สนธิสัญญาสันติภาพหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

ประเทศมหาอำนาจที่ร่วมประชุมร่างสนธิสัญญาสันติภาพหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ รัสเซีย และฝรั่งเศส ได้ลงนามที่ปารีสเมื่อ ค.ศ. 1947 ตามสนธิสัญญาสันติภาพ ประเทศอิตาลีและบริวารของเยอรมนีคือบุลกาเรีย ฮังการี รัมเนียและฟินแลนด์ ต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสงคราม จำกัดอาวุธ และเปลี่ยนแปลงเขตแดน

อิตาลี ต้องเสียแคว้นทริเอสเต (Trieste) ให้อยู่ภายใต้การอารักขาของสหประชาชาติ เสียแคว้นเวเนเซีย (Venezia) กิลเลีย (Guilia) และเกาะเล็ก ๆ ในทะเลอาเดรียติกให้แก่ยูโกสลาเวีย เสียดินแดนบางส่วนให้ฝรั่งเศส เกาะโดเดคาเนส (Dodecanese) เป็นของกรีซ อาณานิคมในอาฟริกา ได้แก่ โซมาลีแลนด์ (Somaliland) เอริเทรีย (Eritria) ลิเบีย (Libya) อยู่ในความดูแลของ 4 มหาอำนาจ ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้อิตาลีถูกจำกัดกำลังทหาร กองทัพบกมีทหารได้ไม่เกิน 185,000 คน กองทัพเรือและกองทัพอากาศมีได้อย่างละประมาณ 25,000 คน เสียค่าปฏิกรรมสงคราม 36 ล้านดอลลาร์

ฮังการี ต้องเสียทรานซิลเวเนีย (Transylvania) ให้รัมเนีย ดินดินแดนที่ยึดมาจากเชกโกสโลวาเกียใน ค.ศ. 1938 ให้แก่เจ้าของเดิม ถูกจำกัดกองทัพบก มีทหารได้ไม่เกิน 65,000 คน กองทัพอากาศมีทหารได้ไม่เกิน 5,000 คน เสียค่าปฏิกรรมสงคราม 30 ล้านดอลลาร์

รูเมเนีย ได้ทรานซิลเวเนีย (Transylvania) แต่เสียเบสซาราเบีย (Bessarabia) ให้รัสเซีย และเสียเขตทางใต้ของโดบรูจจา (Dobrudja) ให้บัลกาเรีย กองทัพบกถูกจำกัดจำนวน มีทหารได้ไม่เกิน 1 แสน 2 หมื่นคน กองทัพเรือมีได้ไม่เกิน 5,000 คน และกองทัพอากาศมีได้ไม่เกิน 8,000 คน เสียค่าปฏิกรรมสงคราม 30 ล้านดอลลาร์

บัลกาเรีย ได้เขตทางใต้ของโดบรูจจา (Dobrudja) จากรูเมเนีย กองทัพบกมีทหารได้ไม่เกิน 55,000 คน เสียค่าปฏิกรรมสงคราม 7 ล้านดอลลาร์

ฟินแลนด์ สูญเสียเปทซาโม (Petsamo) และ Southern Sarelia ให้แก่รัสเซีย และต้องให้เข้าฐานทัพเรือที่อ่าวฟินแลนด์เป็นเวลา 50 ปี ถูกจำกัดกองทัพบก มีทหารได้ไม่เกิน 34,000 คน กองทัพเรือไม่เกิน 4,500 คน และกองทัพอากาศไม่เกิน 3,000 คน เสียค่าปฏิกรรมสงคราม 30 ล้านดอลลาร์

เยอรมนี จากการประชุมตกลงสันติภาพ เยอรมนีถูกแบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือฝ่ายโลกเสรีและโลกคอมมิวนิสต์ กล่าวคือ เยอรมนีถูกแบ่งออกเป็น 4 เขต ทางด้านตะวันออกอยู่ในความดูแลของรัสเซีย ส่วนทางด้านตะวันตกอยู่ในความดูแลของสหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศส นครดานซิก (Danzig) และปรัสเซียตะวันออกเป็นของโปแลนด์ ชาวเยอรมันที่อยู่ในต่างแดนจะถูกส่งกลับคืนเยอรมนี กรุงเบอร์ลิน (Berlin) ถูกแบ่งออกเป็น 4 เขต อยู่ในความคุ้มครองของ 4 มหาอำนาจ พรรคนาซีถูกพิจารณาโทษว่าเป็นอาชญากรรมสงคราม ฝ่ายสัมพันธมิตรสนับสนุนให้มีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย และส่งเสริมการศึกษา

ความขัดแย้งในเยอรมนี

การแบ่งเขตในเยอรมนีทำให้เกิดปัญหาการขัดแย้งกันขึ้นอย่างรุนแรงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องด้วย รัสเซียได้เขตใหญ่ที่สุดเริ่มตั้งแต่แนวโอเดอร์ ไนซ์ (Oder - Neisse) ทางตะวันออกจนถึงแม่น้ำเอลเบ (Elbe) ทางตะวันตก อังกฤษได้เขตตะวันตกเฉียงเหนือ สหรัฐอเมริกาได้ทางใต้ฝรั่งเศสได้ส่วนที่ติดต่อกับอังกฤษ ปัญหาที่ขัดแย้งกันเนื่องจากโปแลนด์ได้เมืองไซเลเชีย (Silesia) และทางใต้ของปรัสเซียตะวันออกครึ่งหนึ่ง และรัสเซียครอบครองครึ่งหนึ่งของดินแดนทางเหนือ ประเทศมหาอำนาจตะวันตกไม่ยอมรับ

ในเรื่องค่าปฏิกรรมสงครามนั้น รัสเซียเรียกร้องค่าปฏิกรรมสงคราม 10 พันล้านดอลลาร์ จึงไม่เป็นที่พอใจของประเทศมหาอำนาจตะวันตก เพราะเป็นการเรียกร้องที่มากเกินไป อาจจะก่อปัญหาให้เกิดสงครามขึ้นได้ดังเช่นที่เยอรมนีถูกเรียกร้องค่าปฏิกรรมสงครามมากเกินไปจนฮิตเลอร์ก่อสงครามโลกครั้งที่ 2 ขึ้น

ในด้านการปกครองเยอรมนี รัสเซียต้องการให้ปกครองแบบรวมอำนาจในขณะที่มหาอำนาจ

ตะวันตกต้องการให้ปกครองแบบกระจายอำนาจ

เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและขจัดการขัดแย้งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ประเทศมหาอำนาจตะวันตกจึงรวมเขตปกครองของตนในเบอร์ลินเมื่อ ค.ศ. 1948 รัสเซียได้ทำการคัดค้านอย่างเปิดเผย ไม่ยอมให้ฝ่ายมหาอำนาจตะวันตกขนส่งสินค้าทางรถไฟและทางเรือผ่านเข้าไปในเขตเบอร์ลินของรัสเซีย มหาอำนาจตะวันตกจึงได้จัดการขนส่งสินค้าและเสบียงต่าง ๆ ทางอากาศเป็นระยะเวลา 11 เดือน ประชาชนในเยอรมนีตะวันออกไม่พอใจการกระทำของรัสเซีย และในที่สุดรัสเซียก็ถูกบังคับให้ยกเลิกคำประกาศนี้

สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน

ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1949 ผู้แทนรัฐต่าง ๆ 11 รัฐในเยอรมนีตะวันตกได้ร่วมกันร่างรัฐธรรมนูญใหม่เพื่อการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ให้ชื่อว่า สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน มีเมืองหลวงที่กรุงบอนน์ มีดร.คอนราด อาเดนเนา (Konrad Adenauer) ผู้นำพรรคคริสเตียน เดโมแครต (Christian Democrat) เป็นนายกรัฐมนตรี และในการเลือกตั้งทั่วไปในเดือนกันยายน ค.ศ. 1957 นายคอนราด อาเดนเนา (Konrad Adenauer) ก็ได้รับเลือกตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีอีกครั้งหนึ่ง แสดงให้เห็นว่านโยบายการปกครองของเขาได้รับความนิยมจากประชาชนมาก

ใน ค.ศ. 1948 ประเทศมหาอำนาจตะวันตกได้ตกลงกันเกี่ยวกับการจัดตั้งรัฐบาลในเยอรมนีตะวันตกให้มีอำนาจอย่างสมบูรณ์ จัดตั้งฐานทัพเพื่อเป็นแนวป้องกันการรุกรานของยุโรปตะวันออก และมหาอำนาจตะวันตกเล็กยึดครองเยอรมนีตะวันตก ต่อจากนั้นเยอรมนีตะวันตกและอิตาลีได้รับเชิญให้เข้าประชุมกับอังกฤษ ฝรั่งเศส เบลเยียม เนเธอร์แลนด์และ룩เซมเบิร์ก จัดตั้งองค์การสนธิสัญญาแห่งกรุงบรัสเซล เยอรมนีตะวันตกได้เป็นสมาชิกอันดับที่ 15 ขององค์การนาโต้ (NATO)

นอกจากนี้เยอรมนีตะวันตกยังได้ทำความตกลงกับฝรั่งเศสเกี่ยวกับแคว้นซาร์ (Saar) ใน ค.ศ. 1957 ได้มีการลงคะแนนเสียง ในที่สุดแคว้นซาร์ (Saar) ก็รวมอยู่กับเยอรมนีตะวันตก

เยอรมนีตะวันตกเริ่มบำรุงกองทัพให้เข้มแข็งตั้งแต่ ค.ศ. 1954 และใน ค.ศ. 1957 เยอรมนีตะวันตกมีทหารถึง 2 แสนคน และเป็นกำลังสำคัญทางเศรษฐกิจรองจากรัสเซีย มหาอำนาจตะวันตกต้องการให้เยอรมนีตะวันตกและตะวันออกรวมกันเพื่อความเข้มแข็งทางการเมืองและเศรษฐกิจ ดังนั้นในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1957 มหาอำนาจตะวันตกร่วมกับรัฐบาลเยอรมนีตะวันตกได้ร่างคำประกาศแห่งเบอร์ลิน (Berlin Declaration) เพื่อเรียกร้องให้มีการเลือกตั้งทั่วไป และสนับสนุนให้มีการรวมเยอรมนีให้มีอำนาจการดำเนินนโยบายการต่างประเทศโดยลำพัง และป้องกันไม่ให้รัสเซียและประเทศในยุโรปตะวันออกเข้ามาขัดขวางการดำเนินงานของรัฐบาลชุดนี้ รัสเซียเองไม่เห็นด้วย และต้องการให้รัฐบาลเยอรมนีตะวันตกและตะวันออกรวมกันเองโดยที่ประเทศมหาอำนาจ

ทั้งหลายวางตนเป็นกลาง

เยอรมนีตะวันตกได้รับความช่วยเหลือทางด้านเศรษฐกิจจากสหรัฐอเมริกาตามแผนการมาร์แชล (Marshall) ดังนั้นรัฐบาลเยอรมนีตะวันตกจึงเร่งพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมให้เจริญยิ่งขึ้นไป จนในปัจจุบันเยอรมนีตะวันตกมีผลผลิตทางอุตสาหกรรมได้เป็นอันดับ 3 ของโลก

นอกจากนี้ประเทศมหาอำนาจตะวันตกยังได้พิจารณาคดีผู้นำของพรรคนาซีในเยอรมนี โดยกล่าวหาว่าเป็นผู้รุกราน เป็นอาชญากรต่อสันติภาพ ทำลายความสงบสุขของโลก การพิจารณาคดีนี้ทำที่เมือง Nuremberg มี Jackson หัวหน้าศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาเป็นประธาน ได้ตัดสินประหารชีวิตผู้นำเยอรมัน 11 คน และจำคุกตลอดชีวิต 7 คน และตัดสินปล่อย 3 คน การพิพากษาของศาลทหารอเมริกันและศาลเยอรมัน ทำให้พรรคนาซีมีความสำคัญน้อยลงไป

สำหรับออสเตรียนั้น มีฐานะเป็นเอกราช มีรัฐบาลกลางอยู่ภายใต้การสนับสนุนของประเทศมหาอำนาจ คือสหรัฐอเมริกา รัสเซีย ฝรั่งเศส และอังกฤษ ทหารต่างชาติถอนกำลังออกไปจากออสเตรียใน ค.ศ. 1955

สาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน (The German Democratic Republic)

เยอรมนีตะวันออกหรือสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมันอยู่ภายใต้อิทธิพลของรัสเซียใน ค.ศ. 1949 มีการจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ขึ้น เยอรมนีตะวันออกมีทรัพยากรธรรมชาติทางการอุตสาหกรรมน้อยกว่าเยอรมนีตะวันตก เศรษฐกิจตกต่ำ ผลผลิตทางด้านอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมน้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนประชากร และใน ค.ศ. 1953 ประชาชนในเยอรมนีตะวันออกจำนวนกว่าแสนคนอพยพเข้ามาอยู่ในเขตเยอรมนีตะวันตก เนื่องจากขาดแคลนอาหารและไม่พอใจการปกครองตามระบอบคอมมิวนิสต์ และใน ค.ศ. 1958 ประเทศมหาอำนาจตะวันตกก็เข้าไปมีบทบาทเข้าไปช่วยเหลือประชาชนในกรุงเบอร์ลิน โดยการขนส่งอาหารและปัจจัยต่าง ๆ ที่จำเป็นไปให้ทางอากาศ รัสเซียสัญญาว่าจะเลิกเข้าไปมีอิทธิพลในเยอรมนีตะวันออก แต่รัสเซียก็ยังเข้าไปควบคุมพรรคคอมมิวนิสต์และให้คำปรึกษาแก่รัฐบาลเยอรมนีตะวันออกเหมือนเดิม

องค์การสหประชาชาติ

องค์การสหประชาชาติ (The United Nations Organization) เป็นองค์การร่วมมือกันระหว่างประเทศเกิดขึ้นภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 การก่อตั้งองค์การสหประชาชาตินี้เริ่มขึ้นในระยะเวลาที่สงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังดำเนินอยู่ กล่าวคือได้มีการประชุมผู้แทนประเทศพันธมิตรต่าง ๆ ได้แก่ อังกฤษ คานาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ สหภาพอาฟริกาใต้ และผู้แทนรัฐบาลพลัดถิ่นของประเทศต่าง ๆ คือ เบลเยียม เชคโกสโลวาเกีย กรีซ ลุกเซมเบิร์ก ฮอลันดา นอร์เวย์ โปแลนด์ ยูโกสลาเวีย และฝรั่งเศส ที่พระราชวังแซนด์ เจมส์ ในกรุงลอนดอนเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน ค.ศ. 1941 ใน

การประชุมครั้งนี้ได้พิจารณาหาทางที่จะเอาชนะต่อมหาอำนาจอักษะ และพิจารณาปัญหาการรักษา สันติภาพและความมั่นคงทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ ผู้แทนประเทศต่าง ๆ ได้ลงนามในคำประกาศ จากพระราชวังเซนต์เจมส์ตกลงกันที่จะให้ความร่วมมือกันระหว่างประเทศเพื่อสันติภาพและความ มั่นคงทางเศรษฐกิจในอนาคต

ผู้แทนประเทศมหาอำนาจได้แก่ วินสตัน เชอร์ชิล (Winston Churchill) นายกรัฐมนตรี อังกฤษ และแฟรงคลิน ดี รูสเวลท์ (Franklin D. Roosevelt) ได้พบปะบนเรือออกัสตา (Augusta) ที่ฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกแถบนิวยอร์กแลนด์ ร่างกฎบัตรร่วมมือ คือ “กฎบัตรแอตแลนติก” เป็นการตกลงเกี่ยวกับการเคารพสิทธิมนุษยชน ไม่รุกรานดินแดนอื่น ๆ และให้มีสิทธิเท่าเทียม ทางการค้าและการแสวงหาวัตถุดิบเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ เพื่อความเป็นอยู่ที่ปลอดภัยและ ให้มีการลดกำลังอาวุธ เป็นต้น

ประเทศต่าง ๆ 10 ประเทศได้ลงนามรับรองกฎบัตรแอตแลนติกและจะให้ความร่วมมือ กันเป็นอย่างดี ประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่ สหภาพโซเวียต เบลเยียม เชคโกสโลวาเกีย กรีซ ลูกเซมเบอร์ก ฮอลันดา นอร์เวย์ โปแลนด์ ยูโกสลาเวียและฝรั่งเศส (ผู้แทนของจอมพล เดอโกล)

หลังจากนั้นผู้นำของประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกาได้ประชุมร่วมกับผู้นำรัสเซียและจีน เมื่อปลายเดือนธันวาคม ค.ศ. 1941 เพื่อพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับสันติภาพและความมั่นคงทาง- เศรษฐกิจและสังคม ประธานาธิบดีรูสเวลท์ แห่งสหรัฐอเมริกาได้เสนอใช้คำว่า “สหประชาชาติ” (United Nations) ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ผู้แทนประเทศมหาอำนาจทั้ง 4 ประกอบด้วย ประธานาธิบดี รูสเวลท์ (Roosevelt) แห่งสหรัฐอเมริกา นายวินสตัน เชอร์ชิล (Winston Churchill) นายกรัฐมนตรี อังกฤษ นายแมกซิม ริทวินอฟ (Maxim Litvinov) แห่งรัสเซีย และนาย ที วี ซุง (T.V. Sung) แห่งประเทศจีน ได้ร่วมลงนามในปฏิญญาสหประชาชาติ (The Declaration of United Nations) เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1942 มีจุดประสงค์เพื่อความร่วมมือกันเอาชนะฝ่ายอักษะและรับรอง กฎบัตรแอตแลนติก มีประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมลงนามด้วยอีก 47 ประเทศ

ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1943 รัฐมนตรีต่างประเทศของสหภาพโซเวียต สหรัฐอเมริกา และ อังกฤษ ได้ประชุมที่มอสโคว์ประกาศที่จะจัดตั้งองค์การร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อธำรงรักษา สันติภาพและความมั่นคงของโลกโดยเร็วที่สุด มีผู้แทนประเทศมหาอำนาจ 4 ประเทศ ได้แก่ สหภาพโซเวียต สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และ จีน¹ ร่วมลงนามเมื่อวันที่ 30 ตุลาคม ค.ศ. 1943

¹เอกอัครราชทูตจีนประจำสหภาพโซเวียต ลงนามแทนรัฐมนตรีต่างประเทศของจีน

ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1943 รัสเวลท์ สตาลิน และเชอร์ซิล ได้ประชุมร่วมกันอีกครั้งหนึ่งที่กรุงเทหะราน (Teharan) ประเทศอิหร่านเพื่อนำถึงความร่วมมือกันในการก่อตั้งองค์การสหประชาชาติ

ระหว่างวันที่ 21 สิงหาคม-7 ตุลาคม ค.ศ. 1944 ผู้แทนประเทศมหาอำนาจทั้ง 4 ได้แก่ อังกฤษ สหรัฐอเมริกา รัสเซีย และจีน ได้ร่วมประชุมกันที่ดัมบาตัน โอ๊ก (Dumbarton Oaks) ในกรุงวอชิงตัน เพื่อวางแผนจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ และได้มีการร่างกฎบัตรสหประชาชาติขึ้น และในระหว่างวันที่ 4-11 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1945 ผู้แทนประเทศมหาอำนาจทั้ง 4 ได้ร่วมประชุมกันใหม่ที่ยัลตา (Yalta) ในแหลมไครเมีย (Crimia) เกี่ยวกับการวางแผนที่จะเอาชนะกลุ่มประเทศอักษะ

การประชุมครั้งใหม่เริ่มเมื่อวันที่ 25 เมษายน ถึง 25 มิถุนายน ค.ศ. 1945 ที่ซาน ฟรานซิสโก (San Francisco) มีผู้แทนจากประเทศริเริ่ม 44 ประเทศ² และจากประเทศที่เข้าร่วมใหม่อีก 6 ประเทศ รวมเป็น 50 ประเทศ ผู้แทนทั้งหมดมี 850 คน รวมทั้งที่ปรึกษาและเจ้าหน้าที่ทั้งหมดมากกว่า 3,500 คน ต่อมาได้มีการประชุมใหม่อีกเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม ค.ศ. 1945 มีผู้เข้าร่วมประชุมทั้งหมดเกือบ 4,000 คน ที่ประชุมรับรองกฎบัตรแห่งองค์การสหประชาชาติด้วยคะแนนเสียงเป็นเอกฉันท์ จึงถือว่าวันที่ 24 ตุลาคม เป็นวันสหประชาชาติ

ความมุ่งหมาย

กฎบัตรสหประชาชาติได้กล่าวไว้ถึงความมุ่งหมายไว้ดังนี้คือ

1. เพื่อธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างชาติ มีการร่วมมือกันป้องกันและจัดการคุกคามต่อสันติภาพโดยสันติวิธี
2. เพื่อพัฒนาสัมพันธไมตรีระหว่างชาติ เคารพสิทธิเสมอภาค
3. เพื่อบรรลุผลการร่วมมือระหว่างชาติในการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ด้วยมนุษยธรรม ส่งเสริมการเคารพสิทธิมนุษยชนโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางเชื้อชาติ เพศ ภาษา และศาสนา
4. เพื่อเป็นหน่วยกลางประสานการปฏิบัติงานของนานาชาติ เพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมาย

²โปแลนด์ เป็นประเทศริเริ่มประเทศหนึ่ง ไม่ได้เข้าร่วมประชุมด้วย เพราะยังจัดตั้งรัฐบาลไม่เสร็จ แต่มาลงนามในกฎบัตรภายหลัง

สมาชิกของสหประชาชาติ

สมาชิกมี 2 ประเภทคือ

1. สมาชิกวิริมี 51 ประเทศ ได้แก่ประเทศที่ส่งผู้แทนไปประชุมที่ซาน ฟรานซิสโก
2. สมาชิกสมัครใหม่ โดยได้รับความยินยอมจากที่ประชุมสมัชชาใหญ่และคณะมนตรีความมั่นคง โดยมีคะแนนเสียง 2 ใน 3

สมัยการประชุม

สมัชชาสหประชาชาติจะเปิดประชุมปีละครั้งทุกปีในวันอังคารที่ 3 ของเดือนกันยายน มีสำนักงานใหญ่ที่นิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา โดยแบ่งสมัยการประชุมออกเป็น 3 ประเภท คือ สมัยประชุมสามัญ สมัยประชุมพิเศษ สมัยประชุมพิเศษยามฉุกเฉิน

ภาษาราชการที่ใช้มี 5 ภาษาคือ ภาษาจีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซียและสเปน แต่ในทางปฏิบัติแล้วใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศสในกลุ่มองค์การสหประชาชาติ ภาษาสเปนและภาษารัสเซีย ใช้ปฏิบัติในสมัชชาใหญ่และในคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม

ความตึงเครียดของประเทศต่าง ๆ

สงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงใน ค.ศ. 1945 และหลังจากนั้นก็เป็นสมัยของการสร้างอาวุธนิวเคลียซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตผู้คนมากกว่าเท่าหลายร้อยเท่า จะเห็นได้ว่าในระยะเวลา 6 ปีที่สงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดขึ้นนั้น การสงครามทำลายชีวิตผู้คนถึงประมาณ 30 ล้านคน แต่การใช้ระเบิดนิวเคลียอาจจะทำลายชีวิตผู้คนถึง 30 ล้านคนต่อชั่วโมง ใน ค.ศ. 1960 ประเทศต่าง ๆ เช่นสหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียต และอังกฤษ ได้ผลิตอาวุธต่าง ๆ ขึ้นใช้มาก แต่ประเทศต่าง ๆ ก็เกรงภัยจากสงครามนิวเคลีย โดยเฉพาะอาวุธจากสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียต ซึ่งผลิตอาวุธขึ้นใช้เพื่อคอยประหารกัน สหรัฐอเมริกาได้ทดลองระเบิดปรมาณูครั้งแรก ใน ค.ศ. 1945 รัสเซียใน ค.ศ. 1949 อังกฤษใน ค.ศ. 1953 ฝรั่งเศสใน ค.ศ. 1960 และจีนใน ค.ศ. 1964

นอกจากการใช้ระเบิดปรมาณูแล้ว ยังมีวิทยาการต่าง ๆ ที่ก้าวไปไกลกว่านั้น ประเทศมหาอำนาจทั้ง 3 คือ สหรัฐอเมริกา รัสเซีย และอังกฤษ แสวงหาวิธีที่จะไม่ให้ประเทศอื่น ๆ ใช้อาวุธนิวเคลีย

การแข่งขันกันระหว่างสหภาพโซเวียตและสหรัฐอเมริกาทำความหวาดกลัวให้กับประเทศอื่น ๆ มาก ประเทศมหาอำนาจทั้ง 2 ต่างก็ขยายอิทธิพลของตน ในระหว่าง ค.ศ. 1946 - 1965 สหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือทางด้านทหารและอาวุธ ให้เงินกู้ในดอกเบี้ยต่ำเพื่อนำไปพัฒนาประเทศ ในขณะที่เดียวกันรัสเซียจัดตั้งองค์การช่วยเหลือทางด้านเศรษฐกิจจากประเทศต่าง ๆ ในยุโรป และทั้ง 2 ประเทศมีนโยบายเข้าไปแทรกแซงกิจการภายในของประเทศต่าง ๆ นโยบายเหล่านี้ บางทีก็เป็นผลดีและบางทีอาจเป็นผลร้าย นอกจากนี้ยังใช้นโยบายทางการทูตแก้ปัญหาในแดนต่าง ๆ

เช่น ใน ค.ศ. 1946 สหรัฐอเมริกาและอังกฤษยืนยันที่จะให้รัสเซียถอนทหารออกจากอิหร่าน ใน ค.ศ. 1947 รัสเซียเข้าไปมีอิทธิพลในเดอร์กี และสนับสนุนสงครามกองโจรคอมมิวนิสต์ในกรีซ ทำให้สหรัฐอเมริกาต้องเข้าไปช่วยเหลือ และในปลายปีนั้นเองประเทศในยุโรป 6 ประเทศ ได้แก่ อัลบาเนีย บุลกาเรีย เชคโก สโลวาเกีย ฮังการี โปแลนด์ และรูเมเนีย ยอมเป็นบริวารของรัสเซีย มีการปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์

รัสเซียพยายามขยายอิทธิพลของตน ให้การสนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศอื่น ๆ ชัดขวางการยึดครองเยอรมนีของมหาอำนาจตะวันตก และขยายอิทธิพลเข้าไปในยุโรปกลาง รัสเซียมีดินแดนที่กว้างขวางขึ้นภายหลังสงคราม นอกจากจะได้ดินแดนในโปแลนด์ตะวันออก และดินแดนบริเวณทะเลบอลติกแล้ว รัสเซียยังได้ส่วนแบ่งทางใต้ของเกาะสะกะลิเนจากญี่ปุ่นและมีสิทธิเหนือเกาะคูริล (Kurile)

ในด้านการปกครอง รัสเซียเข้าควบคุมรัฐบาลของประเทศบริวารอย่างใกล้ชิด โดยใช้กำลังต่อต้านรัฐบาลเก่า และเข้าแทรกแซงการเลือกตั้ง สนับสนุนพรรคคอมมิวนิสต์ในเกาหลีเหนือและจีน และเตรียมพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือทางทหารและเศรษฐกิจ จัดตั้งสาธารณรัฐเวียดนามเหนือ ใน ค.ศ. 1945 (เหนือเส้นขนานที่ 17) ภายใต้การปกครองของรัฐบาลคอมมิวนิสต์

รัสเซียเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ไปทั่วโลกโดยมีสมาคมคอมินฟอร์ม (Cominform) ตั้งขึ้น ใน ค.ศ. 1947 และยกเลิกไปใน ค.ศ. 1956 แต่รัสเซียก็ตั้งตัวแทนของกลุ่มคอมมิวนิสต์โลก พรรคคอมมิวนิสต์มีบทบาททางการเมืองในประเทศฝรั่งเศสและอิตาลี ส่วนในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้นยังมีอิทธิพลน้อย แต่ใช้วิธีการบ่อนทำลายรัฐบาล

ประเทศอังกฤษได้มีส่วนริเริ่มในการจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ และเข้าร่วมในองค์การต่าง ๆ เช่น องค์การอนามัยโลก (World Health Organization) กองทุนสงเคราะห์ระหว่างประเทศ (The International Monetary Fund) และองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม (The United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) หรือ UNESCO อังกฤษร่วมมือกับสหรัฐอเมริกาในการจัดตั้งองค์การสนธิสัญญาป้องกันร่วมกันแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Southeast Asia Treaty Organization) ใน ค.ศ. 1954 ใช้ชื่อย่อว่า SEATO เข้าร่วมในองค์การสนธิสัญญาป้องกันแอตแลนติกเหนือ (North Atlantic Treaty Organization) หรือองค์การนาโต้ (NATO)

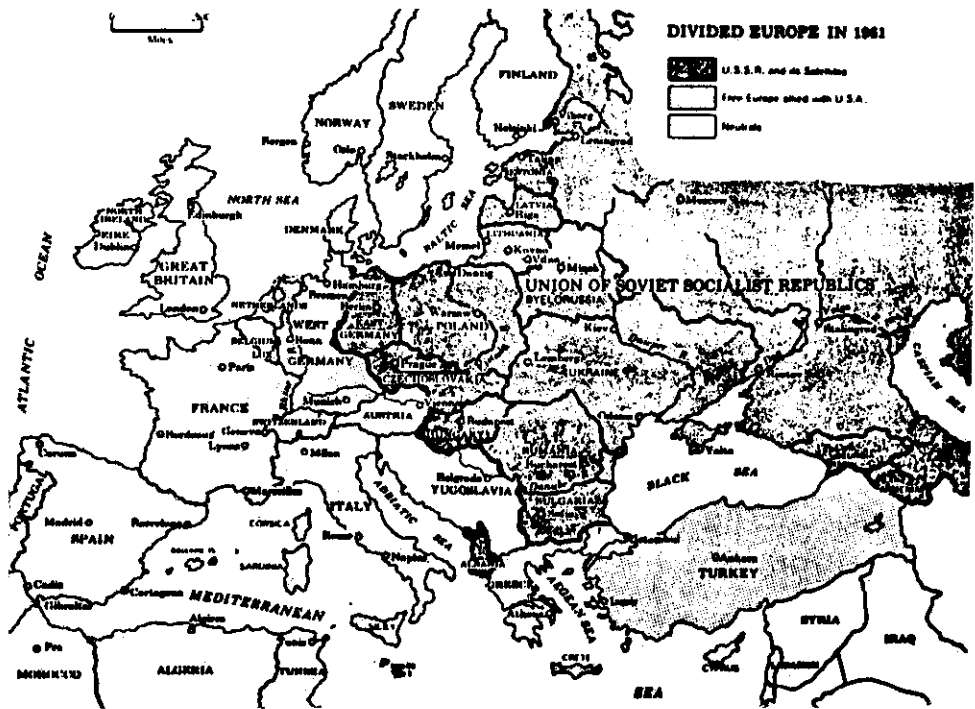
ความเสียหายด้านต่าง ๆ ที่อังกฤษได้รับในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น ทำให้อังกฤษมีเศรษฐกิจตกต่ำมาก และกลายเป็นประเทศมหาอำนาจรองลงไป ประเทศที่เป็นมหาอำนาจแทนคือสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียต ทั้ง 2 ประเทศมีความสามารถในการอุตสาหกรรม ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมตลอดจนอาวุธที่ทันสมัย ด้วยเหตุนี้นโยบายการต่างประเทศของอังกฤษต้อง

คล้ายตามสหรัฐอเมริกาและมีบทบาทในการเข้ายึดครองเยอรมนีและกรุงเบอร์ลินตามข้อตกลงในสนธิสัญญาสันติภาพหลังสงคราม

อังกฤษต้องยอมให้อังกฤษแก่อาณานิคมหลายแห่ง เช่นในอินเดีย ประชาชนเรียกร้องเอกราชได้ก่อการจลาจลและเดินขบวนต่อต้านรัฐบาลอังกฤษ และรัฐบาลอังกฤษต้องยอมให้อังกฤษใน ค.ศ. 1947 อินเดียแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ พวกที่นับถือศาสนาอิสลามได้แก่ประเทศปากีสถาน และพวกที่นับถือศาสนาฮินดูปกครองอินเดีย

อังกฤษได้มีส่วนร่วมในสงครามเกาหลีเมื่อ ค.ศ. 1950 โดยส่งกองทหารตามคำเรียกร้องของสหประชาชาติไปช่วยเกาหลีใต้ทำสงครามกับเกาหลีเหนือ และฝ่ายสัมพันธมิตรเป็นฝ่ายชนะสงคราม นอกจากนี้อังกฤษยังเข้าไปมีบทบาทในตะวันออกกลาง กล่าวคืออังกฤษสนับสนุนพวกยิวให้กลับเข้าไปอยู่ในปาเลสไตน์ อังกฤษเข้าไปมีอิทธิพลในอียิปต์สนับสนุนให้ต่อต้านเตอรกี ทั้งนี้เพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองและเศรษฐกิจของอังกฤษเอง การปะทะระหว่างพวกยิวและอาหรับกลายเป็นสงครามต่อมา ผลคืออาหรับแพ้และต้องสูญเสียดินแดนส่วนใหญ่ให้แก่อิสราเอล

การสงครามทำให้เศรษฐกิจของประเทศทรุดหนักลงกว่าเดิม รัฐบาลต้องกู้เงินจากสหรัฐอเมริกาและแคนาดาเพื่อนำมาพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ รัฐบาลเข้าควบคุมกิจการอุตสาหกรรมต่าง ๆ ให้ความช่วยเหลือแก่พวกคนจน คนว่างงาน นอกจากนี้รัฐบาลอังกฤษยังได้รับความช่วยเหลือจากแผนการมาร์แชล (Marshall) เพื่อมาพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย รัฐบาลทุกคณะที่เข้ามาบริหารประเทศ ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ต่างก็มีนโยบายเพื่อปรับปรุงประเทศให้เจริญก้าวหน้า แก้ปัญหาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองให้ดีขึ้น รัฐบาลอังกฤษได้เข้าเป็นสมาชิกขององค์การตลาดร่วม รัฐบาลแก้ปัญหาการเดินขบวนต่อต้านชนกลุ่มน้อยที่เข้าไปทำมาหากินในประเทศอังกฤษ แก้ปัญหาในไอร์แลนด์และในโรดีเซีย ซึ่งยังคงเรียกร้องเอกราช จนประสบผลสำเร็จเมื่อวันที่ 18 เมษายน ค.ศ. 1980

ยุโรป ค.ศ. 1961

ฝรั่งเศสก็เช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ภายหลังสงครามเศรษฐกิจตกต่ำพรรคการเมืองต่าง ๆ แข่งขันกันเข้ามาบริหารประเทศ ประธานาธิบดีเดอโกลได้จัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวใน ค.ศ. 1946 และภายหลังการเลือกตั้งทั่วไปใน ค.ศ. 1947 ฝรั่งเศสมีการปกครองตามระบอบสาธารณรัฐครั้งที่ 4 มีนายพลเดอโกล เป็นประธานาธิบดี ในการบริหารประเทศ รัฐบาลต้องเผชิญเกี่ยวกับปัญหาการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม รัฐบาลได้รับความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกาตามแผนการมาร์แชล เพื่อฟื้นฟูประเทศหลังสงคราม รัฐบาลได้นำเงินนี้ไปพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

สาธารณรัฐครั้งที่ 5 เริ่มใน ค.ศ. 1958 มีเดอโกล เป็นประธานาธิบดี แต่พรรคสังคมนิยมไม่พอใจการปกครองของรัฐบาล และได้เดินขบวนต่อต้านในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1968 รัฐบาลต้องเผชิญปัญหาภายนอกประเทศเนื่องจากอัลจีเรียเรียกร้องเอกราช

กลุ่มประเทศยุโรปตะวันออกมีรัสเซียหนุนหลัง สนับสนุนให้พรรคคอมมิวนิสต์เข้าไปแทรกแซงทางการเมืองในประเทศต่าง ๆ เรื่อยมา ทำให้ฐานะการเมืองปั่นป่วน และความตึงเครียดของประเทศมหาอำนาจ 2 ค่ายทวีความรุนแรงมากขึ้น การเข้าไปแทรกซึมก่อการวุ่นวายให้แก่ฝ่ายตรงข้ามนี้เป็นสงครามเย็น และในบางครั้ง ก็เกิดเป็นสงครามในประเทศต่าง ๆ

บทสรุป

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศมหาอำนาจในยุโรปตะวันตกลดความสำคัญลงไป สหรัฐอเมริกาและโซเวียตรัสเซียมีอำนาจมากขึ้น สหรัฐอเมริกามีอำนาจทางเศรษฐกิจและการเมือง ตลอดจนเข้ามามีอิทธิพลในประเทศต่าง ๆ เป็นคู่แข่งของโซเวียต และปัจจุบันนี้ทั้ง 2 ประเทศก็ได้ชื่อว่าเป็นประเทศอภิมหาอำนาจ

สหรัฐอเมริกา

เมื่อมีการเลือกตั้งทั่วไปใน ค.ศ. 1940 รูสเวลท์ (Roosevelt) ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี เป็นครั้งที่ 3 และใน ค.ศ. 1944 เขาก็ได้รับเลือกตั้งอีกเป็นครั้งที่ 4 (ค.ศ. 1944 - 1945) เขาถึงแก่กรรมในตำแหน่ง หลังจากนั้นพรรคการเมืองทั้ง 2 พรรคสลับเปลี่ยนกันเข้ามาบริหารประเทศ มีทรูแมน (Truman) สังกัดพรรคเดโมแครต รับตำแหน่งประธานาธิบดีใน ค.ศ. 1945 - 1952 ต่อจากนั้นไอเซนฮาว (Eisenhower) อดีตแม่ทัพสัมพันธมิตรในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นประธานาธิบดีใน ค.ศ. 1952 - 1960 ต่อจากนั้นพรรคเดโมแครตเข้ามาบริหารประเทศอีก ตั้งแต่ ค.ศ. 1960 - 1968 มีเคนเนดี (Kennedy) และจอห์นสัน (Johnson) เป็นประธานาธิบดี และเมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1968 นิกสัน (Nixon) แห่งพรรครีพับลิกันเข้ารับตำแหน่งต่อมา ในระยะนี้

มีความเคลื่อนไหวทางการเมือง มีการพัฒนาทางการเมืองและเศรษฐกิจ ประชากรเพิ่มมากขึ้น มีเศรษฐกิจดีมีการลงทุนในต่างประเทศ แต่ภายในประเทศมีปัญหาเรื่องฝิ่น เนื่องจากอเมริกันค้าประมาณ 20 ล้านคนต้องการเรียกร่องสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคเท่ากับคนผิวขาว
โซเวียตรุสเซีย

ในระหว่าง ค.ศ. 1945 - 1953 สตาลินใช้อำนาจเผด็จการในการปกครอง และตั้งแต่ ค.ศ. 1953 เป็นต้นมา รัสเซียก็มีนโยบายการปกครองตามที่เลนินได้วางหลักไว้ ครุสเชฟปรับปรุงประเทศให้เจริญก้าวหน้า มีแผนเศรษฐกิจใหม่ ยกกระตือรือร้นของประชาชนให้ดีขึ้นเพื่อพิสูจน์ว่าลัทธิสังคมนิยมจะนำประเทศไปสู่ความเจริญ

ยุโรปภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 แบ่งออกเป็น 2 ค่าย อันเป็นผลมาจากการแบ่งแยกใน ค.ศ. 1939 คือค่ายเสรีประชาธิปไตยหลังค่ายตะวันตก มีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำ และค่ายตะวันออก มีรัสเซียเป็นผู้นำ ทั้ง 2 ค่ายมีความแตกแยกกันรุนแรง

องค์การสหประชาชาติ

เมื่อองค์การสันนิบาตชาติสลายตัวไปในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศต่าง ๆ ในยุโรปยังตระหนักถึงความสำคัญในการรักษาสันติภาพต่อไป ดังนั้น ประเทศต่าง ๆ จึงได้ประชุมร่วมมือกันก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 คือองค์การสหประชาชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างชาติ ระงับกรณีพิพาทต่าง ๆ ส่งเสริมความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมประเทศมหาอำนาจยุโรปได้จัดประชุมที่ ซานฟรานซิสโก (San Francisco) เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1945 เพื่อริเริ่มองค์การสหประชาชาติ องค์การนี้มีสำนักงานที่กรุงนิวยอร์ก (New York) ในสหรัฐอเมริกา สหประชาชาติได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เสี่ยงต่อการสงคราม พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ช่วยเหลือประเทศที่ด้อยพัฒนาหรือประเทศที่ได้รับภัยธรรมชาติ เช่น แผ่นดินไหว ความอดอยาก โรคภัยไข้เจ็บ และ ภัยธรรมชาติ

ค่ายเสรีประชาธิปไตย

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เศรษฐกิจ สังคมภายในประเทศอังกฤษเสื่อมลง ค่าของเงินปอนด์ตกต่ำ พวกรวมกรในโรงงานอุตสาหกรรมพากันนัดหยุดงาน รัฐบาลต้องพัฒนาประเทศเป็นระยะเวลานาน

เยอรมนีถูกแบ่งเขตยึดครองเป็นของสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซีย ตามสนธิสัญญาสันติภาพและหลังจากนั้นเยอรมนีก็ถูกแบ่งออกเป็น 2 เขตคือ เยอรมนีตะวันตกและเยอรมนีตะวันออก

อิตาลีเป็นสาธารณรัฐใน ค.ศ. 1946 แต่อิตาลีต้องเผชิญกับปัญหาทางการเมืองและสภาพทางสังคมที่เสื่อมลง กรรมกรนัดหยุดงานกันมาก แต่ก็มีชาวอเมริกันเข้ามาลงทุนกันมาก

ฝรั่งเศสใน ค.ศ. 1946 ได้มีการร่างรัฐธรรมนูญใหม่ มีรัฐบาลชั่วคราวภายใต้การนำของนายพลเดอโกล (De Gaulle) และใน ค.ศ. 1947 ได้มีการปกครองตามระบอบสาธารณรัฐครั้งที่ 4 ในด้านการบริหารประเทศสอดคล้องกับสาธารณรัฐครั้งก่อน สภาแห่งชาติมีอำนาจมากกว่าสภาผู้แทนราษฎร ประธานาธิบดีมีความสำคัญน้อยลงกว่าเดิม

สาธารณรัฐครั้งที่ 4 ของฝรั่งเศส (ค.ศ. 1947 - 1958) ต้องเผชิญกับปัญหาการแข่งขันของพรรคการเมืองต่าง ๆ และปัญหาเกี่ยวกับอาณานิคม รัฐบาลได้ปรับปรุงเศรษฐกิจให้ดีขึ้นทั้งในด้านการเกษตร การอุตสาหกรรมที่ทันสมัย นอกจากนี้ยังได้รับความช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกาตามแผนมาร์แชล (Marshall) ใน ค.ศ. 1947 รัฐบาลได้จัดให้มีการประกันสังคมช่วยเหลือคนพิการ คนบาดเจ็บ เด็กและคนชรา ทำให้มีจำนวนประชากรเพิ่มขึ้น

ทางด้านการศึกษาต่างประเทศ รัฐบาลต้องแก้ไขวิกฤติการณ์ในอินโดจีนและในอัลจีเรีย ใน ค.ศ. 1954 ฝรั่งเศสได้เริ่มเปลี่ยนการปกครองมาเป็นสาธารณรัฐครั้งที่ 5 ในปลายเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1958

สาธารณรัฐครั้งที่ 5 ประกาศใช้รัฐธรรมนูญใน ค.ศ. 1958 มีนายพลเดอโกล (De Gaulle) เป็นผู้นำ อัลจีเรียประกาศเสรีภาพเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ในแอฟริกา พรรคการเมืองฝ่ายซ้ายคือพรรคสังคมนิยมวิจารณ์การปกครองของเดอโกลและในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1968 นักศึกษาและประชาชนบางกลุ่มเดินขบวนเพื่อทำการปฏิวัติในปารีส และนายกรัฐมนตรีลาออกในเดือนเมษายน ค.ศ. 1969

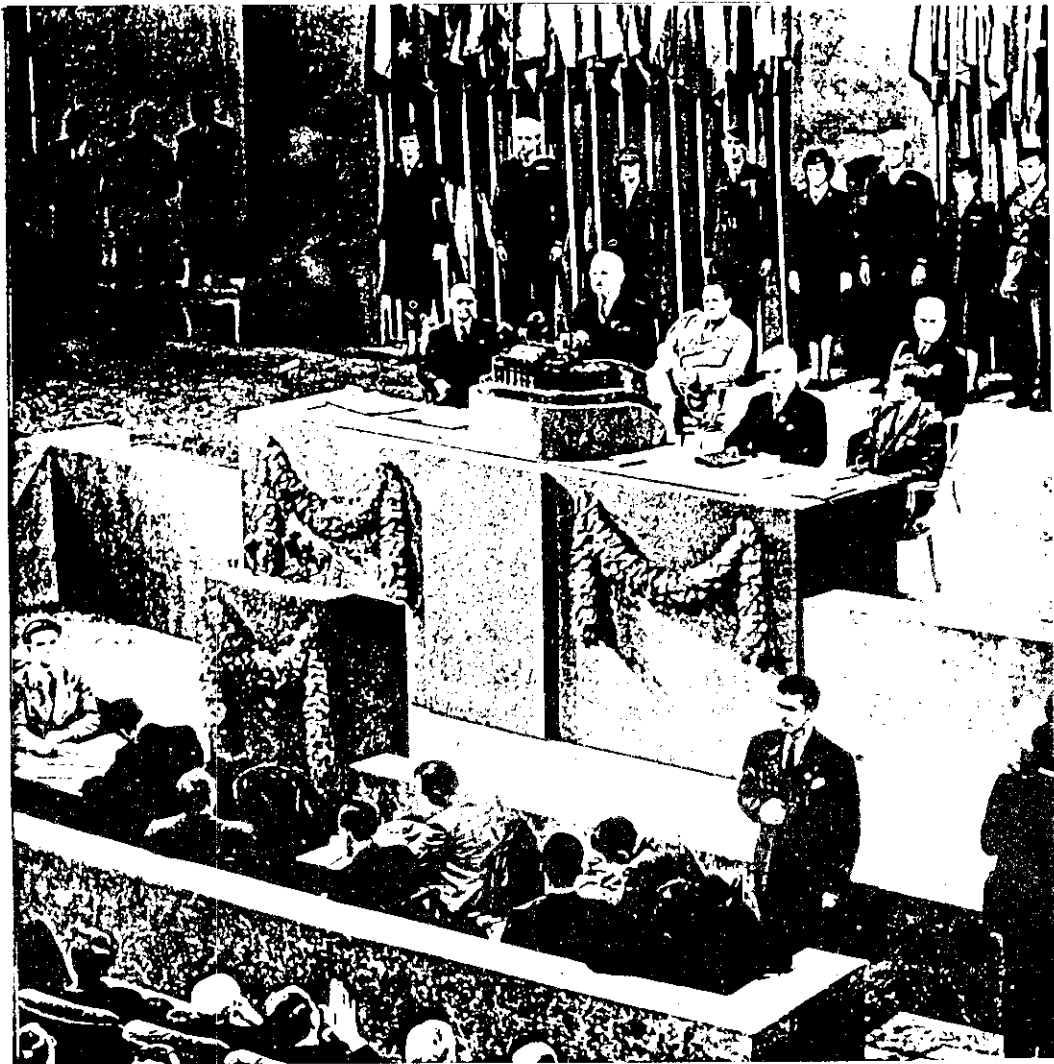
ค่ายตะวันออก

ประเทศในยุโรปตะวันออกส่วนใหญ่ ยกเว้นกรีซ อยู่ภายใต้อิทธิพลของรัสเซีย การเพาะปลูกเป็นระบบนารวม การฟื้นฟูเศรษฐกิจและการเมืองเป็นสิ่งที่เลียนแบบรัสเซีย

ส่วนที่มีการปกครองระบอบนี้คือสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน ซึ่งตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1949 นอกจากนี้ยังมีประเทศต่าง ๆ ที่มีเศรษฐกิจตกต่ำ ได้แก่โปแลนด์ เชโกสโลวาเกีย ฮังการี บุลกาเรีย รუმเนีย ยูโกสลาเวียและอัลบาเนีย ประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว ฝ่ายค้านเริ่มก่อการกบฏและเรียกร้องเอกราช ยูโกสลาเวียเป็นประเทศแรกที่ได้รับเอกราชใน ค.ศ. 1948 มีจอมพลตีโต้ (Tito) เป็นประมุข โปแลนด์และฮังการีเริ่มเดินขบวนต่อต้านรัฐบาลใน ค.ศ. 1956 ต่อมาใน ค.ศ. 1968 เชโกสโลวาเกียเรียกร้องเอกราช แต่รัสเซียก็เข้ามาแทรกแซงกิจการภายในของประเทศ เชโกสโลวาเกียจึงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงการปกครองได้

คำถามทบทวน

1. จงกล่าวถึงสภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ของยุโรปภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2
 2. วิเคราะห์องค์การระหว่างประเทศหลังสงครามโลกครั้งที่ 2
 3. รุสเซียมีบทบาทอย่างไรบ้างต่อยุโรปตะวันออก
-

ประธานาธิบดี แฮรี ทรูแมน (Harry Truman) เปิดการประชุมสหประชาชาติครั้งแรกที่ ฟรานซิสโก
ใน ค.ศ. 1945

(President Harry Truman addressing first session of the United Nations at San Francisco, 1945)